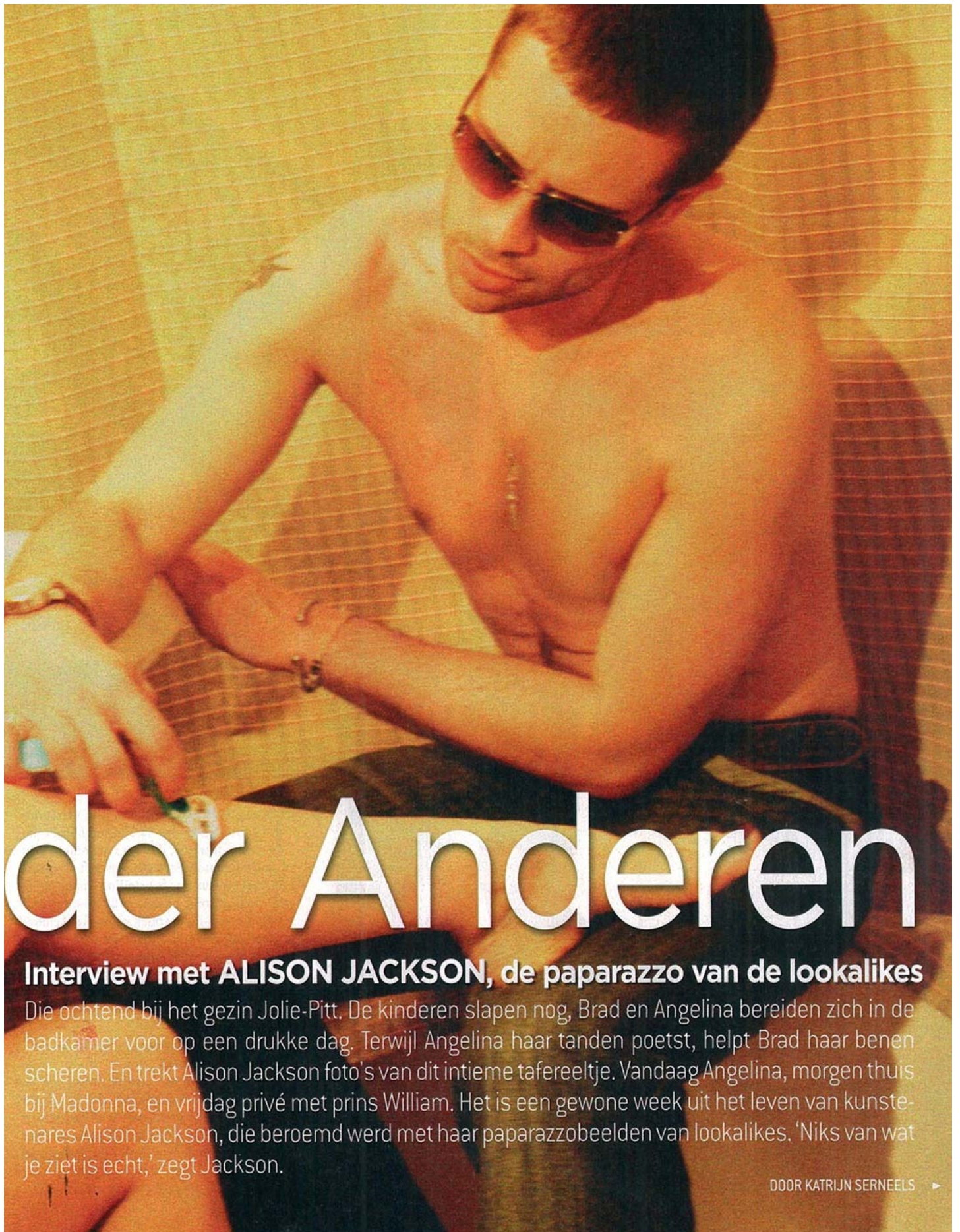

Das Leben

der Anderen

Interview met ALISON JACKSON, de paparazzo van de lookalikes

Die ochtend bij het gezin Jolie-Pitt. De kinderen slapen nog, Brad en Angelina bereiden zich in de badkamer voor op een drukke dag. Terwijl Angelina haar tanden poetst, helpt Brad haar benen scheren. En trekt Alison Jackson foto's van dit intieme tafereeltje. Vandaag Angelina, morgen thuis bij Madonna, en vrijdag privé met prins William. Het is een gewone week uit het leven van kunstenaar Alison Jackson, die beroemd werd met haar paparazzobeelden van lookalikes. 'Niks van wat je ziet is echt,' zegt Jackson.

DOOR KATRIJN SERNEELS ►

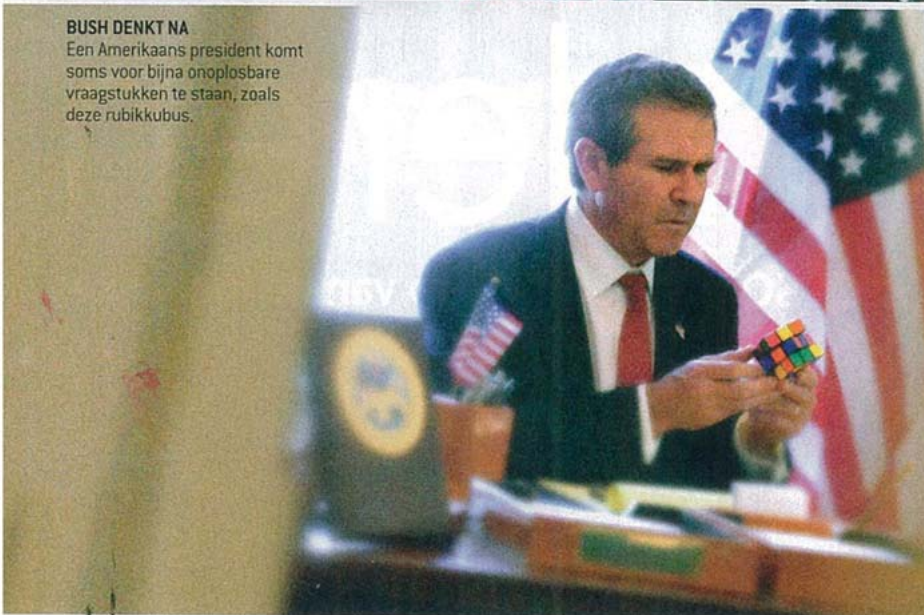

VAKANTIEPRET

Jack Nicholson probeert tevergeefs een te expliciete foto van zijn vakantie vriendinnetjes te vermijden. Gelukkig heeft hij nog de tijd om sympathiek te lachen naar het vogeltje.

BUSH DENKT NA

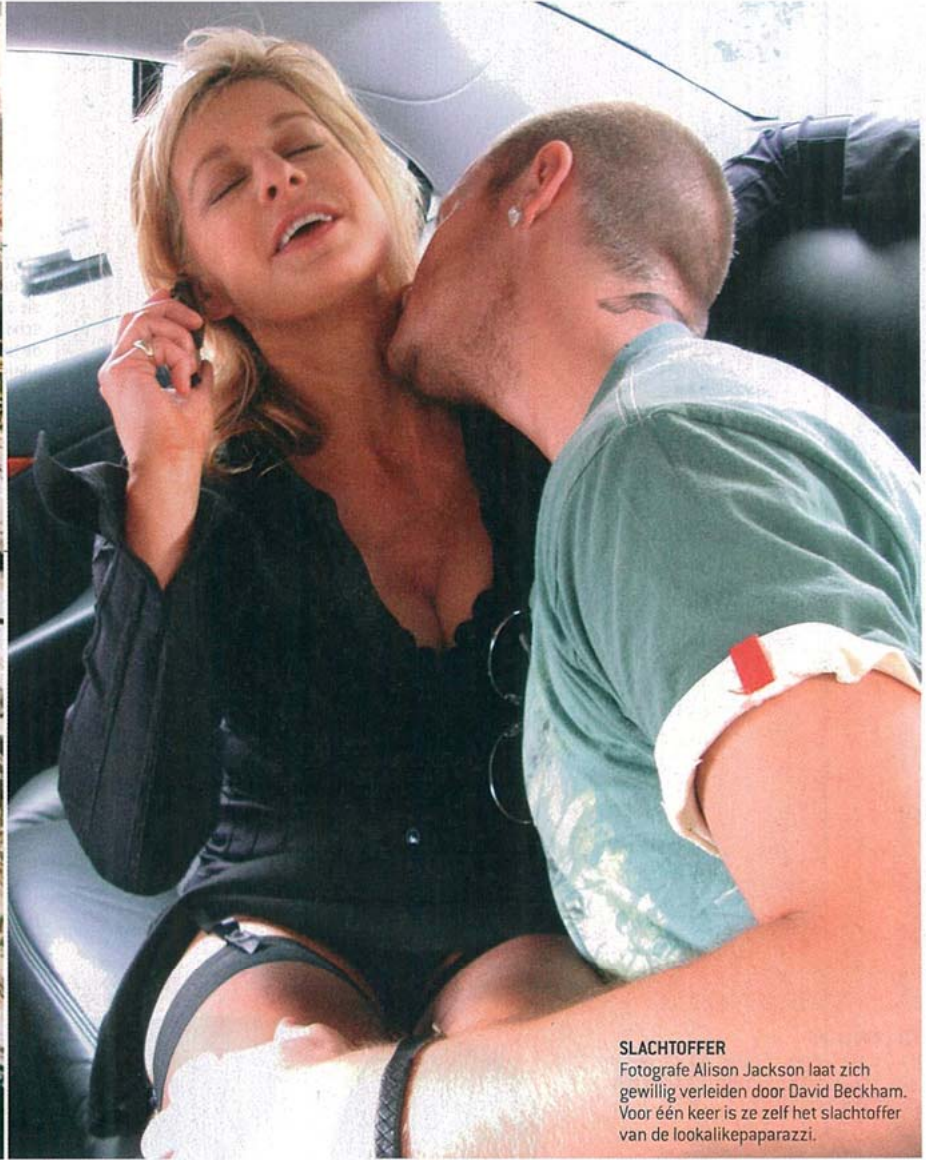
Een Amerikaans president komt soms voor bijna onoplosbare vraagstukken te staan, zoals deze rubikkubus.

▶ Toen Victoria Beckham een van mijn foto's zag, zei ze: 'Ik kan me niet herinneren wanneer die werd genomen.' Een andere beroemdheid heeft eens met zijn vuist een foto op een tentoonstelling kapot geslagen", zegt Alison Jackson, de Britse kunstenaar die net een nieuw boek vol lookalikefoto's uitheeft, *Confidential*. "Maar de meeste boze reacties krijg ik van gewone mensen. Die foto van de Queen op het toilet, of van Di, Dodi en hun liefdesbaby, een mulatje uiteraard, dat vonden sommigen echt te ver gaan. Heilig-schennis, zeiden ze."

De Queen op het toilet zetten: je weet toch dat dat mensen gaat choqueren?

"Ja, maar ik doe dit niet voor de provocatie. Ik wil mensen niet kwaad maken, ik wil ze laten nadenken over de grens tussen werkelijkheid en waarheid. Ik ben een kunstenaar, vroeger beeldhouwer ik. Je kan een beeld maken van iemand, maar hoe realistisch het ook is, echt is het nooit. De spanning tussen afbeelding en

SLACHTOFFER

Fotografe Alison Jackson laat zich gewillig verleiden door David Beckham. Voor één keer is ze zelf het slachtoffer van de lookalikepaparazzi.

© JEAN PIGOZZI

werkelijkheid, en hoe mythes en iconen kunnen groeien uit beelden, dat intrigeert mij mateloos. Voor ik foto's van lookalikes maakte, zette ik vrouwen aan het kruis in plaats van Jezus. Ik speel graag met iconen."

Je foto's zouden zo in *The Sun* kunnen staan. Heb je nooit een echte paparazzo willen worden?

"Nee. Beroemdheden interesseren mij niet. Waarom ik dan voortdurend foto's over hun leven maak? Het is begonnen met Lady Di. Ik heb haar doen en laten nooit gevolgd, ze interesseerde mij pas toen ze stierf. Wat ik toen zag, verbijsterde mij namelijk. Al die mensen, al die bloemen voor Buckingham Palace, al die tranen. Sommige mensen huilden harder om Diana, die ze nooit ontmoet hadden, dan wanneer hun broer of tante gestorven zou zijn. Dat frappeerde me. En het stoorde me ook. Hoe kan iemand uitgroeien tot een heilige terwijl ze een gewoon mens is? Zonder foto's zou Diana nooit de prinses van het volk geworden zijn. De macht van het beeld is enorm."

Je studeerde nog aan de kunstschool toen je een lookalike van Diana inhuurde.

"Het was een experiment: een teder zwart-witbeeld van Di en Dodi die hun liefdesbaby, een mulatje, vasthouden. De foto zou zo door Lord Snowdon, de huisfotograaf van de Windsors, genomen kunnen zijn. Dat beeld is twee jaar na haar dood gemaakt, toen geruchten de ronde deden over een zwangere Diana en complotten tegen haar omdat de Windsors niet zouden kunnen aanvaarden dat Di een Arabisch kindje ter wereld zou brengen. Hoe zouden mensen echt reageren op Di met een bruine baby? Zouden ze zich storen aan het multiraciale van het beeld? Of zouden ze vinden dat het niet kon omdat Diana dood was? Ik vroeg me af hoe groot de kracht zou zijn van zo'n fictief gezinsportret van Di en Dodi."

Heel groot, zo bleek. Je werd plotsklaps bekend door die foto. Wil je zelf graag bekend zijn?

"Ik wil dat mijn werk zoveel mogelijk mensen bereikt, dat wel. Maar zelf beroemd zijn, dat

heeft me nooit aangesproken. Ook als tiener stond ik niet voor de spiegel te zingen, verkleed als Madonna. Zo'n kind was ik niet. Ik had van mijn ouders een fototoestel gekregen en als puber liep ik daarmee over straat. Ik maakte foto's van bomen. En dan keek ik daarnaar en vergeleek ik de echte boom met de foto's ervan. Afhankelijk van het licht kon ik die boom er kaal, dreigend of vrolijk doen uitzien. Toen was ik ook al bezig met dat onderscheid tussen beeld en realiteit."

Maakten je ouders zich geen zorgen omdat hun tienerdochter naar foto's van bomen zat te kijken?

"Nee, ze lieten me doen. Voor mijn foto's hadden ze niet echt veel belangstelling. Als we maar beleefd waren en goed overkwamen. Bij ons thuis was het belangrijk om het beeld hoog te houden van een goed opgevoed, gelukkig gezin. Ik kon me perfect gedragen als dat moest, maar het verschil met hoe we thuis echt waren, dat was de moeite. Een stuk minder beleefd. (lacht)"

coverstory

ACHTERWERK

Achter een mooie derrière zoals die van Lopez zit veel werk: de schoonheidsspecialiste heeft de handen vol met een anticellulitisbehandeling.

► Perfectionistisch

Doorprikken jouw foto's ook niet de uiterlijke schijn van het perfect gelukkige Hollywoodgezin?

"Niet noodzakelijk. Een foto van Madonna die de luiervan haar zwart adoptiekindje verschoont, dat is best een gelukkige gezinsfoto. Eerder dan doorprikken, ga ik nog een stapje verder. Ik baseer me op het imago van een bepaalde ster, om daar dan verder over te fantaseren: *what if...* Wat als Paris Hilton moet douchen samen met de andere gevangenen? Zou ze in zo'n stapelbed moeten slapen? Ik bel een gevangenis in Engeland op, vraag of we daar mogen filmen en wat kleren mogen lenen, en hup, ik ben vertrokken.

En ik neem mijn trukendoos mee, met pruiken, make-up, enzovoort. Een goede lookalike vinden is niet altijd makkelijk, en ik ben heel perfectionistisch: elk detail moet juist zijn. Want ook zien de foto's er kordelig en onscherp uit, ik neem ze scherp. Achteraf maak ik ze lelijk, zodat ze echt *paparazzo quality* krijgen."

Hoe trek je een goeie paparazoffoto?

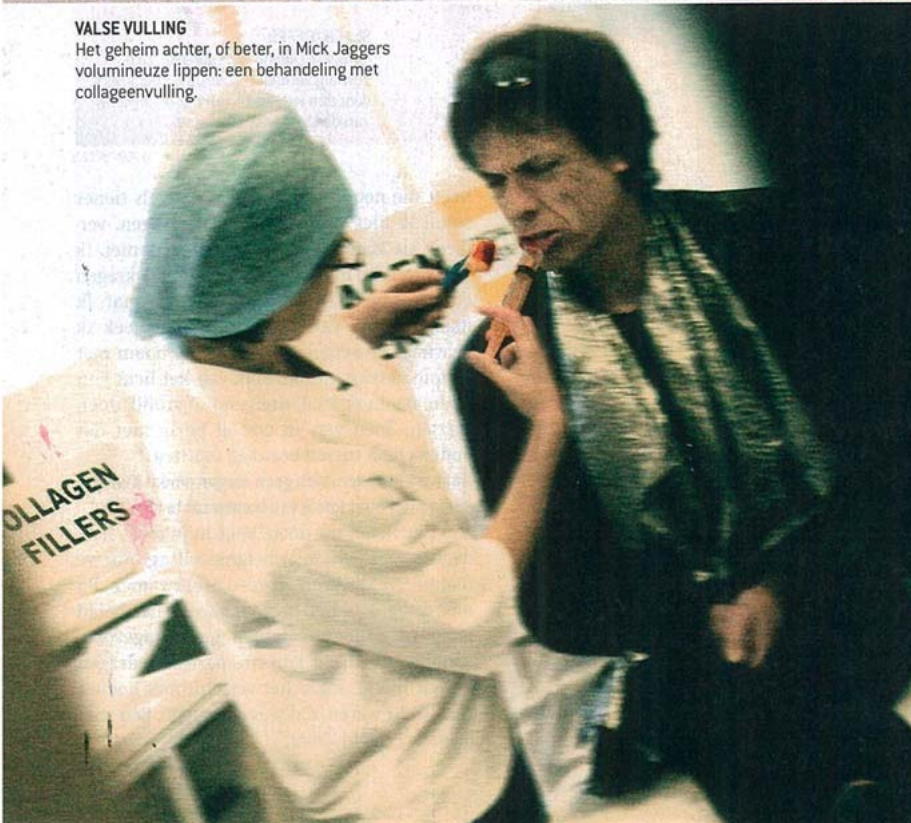
"Hij moet altijd een beetje onscherp of korrelig zijn, alsof je nooit genoeg tijd hebt om scherp te stellen. De hoek waaruit de foto is getrokken is ook heel belangrijk: het mag er niet netjes geposeerd uitzien, het moet altijd lijken alsof je ze betrappt hebt, of van achter een struik of een kier in de deur hebt getrokken. Het is een hele kunst, hoor."

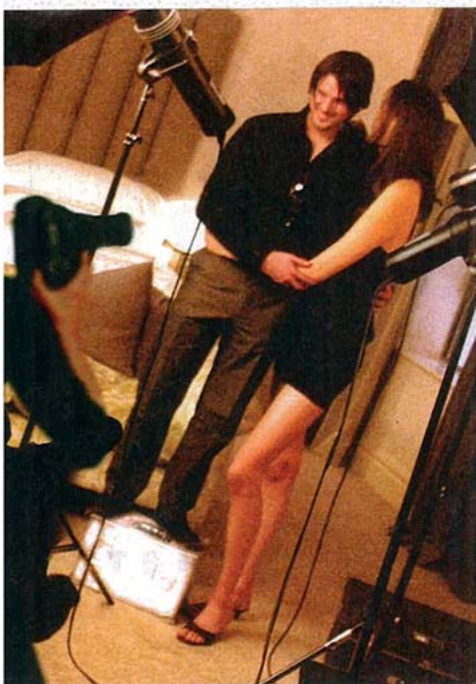
Je maakte ook een film over de laatste dag van Blair als premier: hoe hij de harde schijven van de computers verbrandt in de tuin en zo. Je moest veel scènes wegnippen omdat je anders een rechtszaak aan je been had.

"Ik ben nog niet aangeklaagd, dat wil ik liever voorkomen. En die film maakte ik in opdracht van Channel 4: zij zouden last krijgen als ik voet bij stuk hield, en dat kon ik niet maken. Ik heb liever dat ze een gecensuurde film uitzenden dan helemaal niks. Politici als Blair zijn ook celebrities geworden, meer nog, je moet een publieke figuur ►

VALSE VULLING

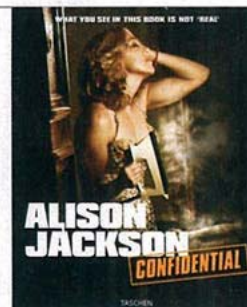
Het geheim achter, of beter, in Mick Jagers volumineuze lippen: een behandeling met collageenvulling.

TOMKAT

Tom Cruise en Katie Holmes voelen zich wat onwennig op een fotoshoot in hun slaapkamer. 'Een goede lookalike vinden is niet altijd makkelijk', aldus Jackson, 'en ik ben heel perfectionistisch.'

INFO

Alison Jackson: Confidential, Taschen Verlag, 264 p., 29,99 euro, www.taschen.com

► zijn om tegenwoordig iets te bereiken in de politiek. Betreurenswaardig vind ik dat. Reagan was eigenlijk de eerste president die een celebrity was. Een slechte acteur was hij, en dat maakte hem net zo geloofwaardig en populair als president. Een politicus die het te goed brengt, wordt niet geloofd. Er moet altijd een kantje af zijn, je moet iets onvolmaakt of kwetsbaar hebben om als politicus een goed figuur te slaan.

Ik vind niet dat ik meer terughoudend moet zijn in wat ik lookalikes van politici laat doen. Waarom zou ik? Ze zoeken het zelf op. Ze willen gezien worden als celebrity. Poetin, de leider van Rusland, stond laatst met ontbloot bovenlijf op de foto terwijl hij aan het vissen is tijdens een vakantie in de Siberische bergen. Die foto maakte van Poetin een seksymbool. Dan is hij niet langer de man die met ijzeren hand Rusland leidt, dat wordt hij de man die graag met zijn spieren rolt. Dan begin ik te denken: hoe zou hij er helemaal bloot uitzien, of hij een grote zou hebben, hoe is hij in bed, enzovoort."

Zijn jouw foto's van politici puur entertainment of maatschappijkritiek?

"Mijn foto's zijn altijd meer dan entertainment. Het voyeuristische, het grappige, dat is de eerste lezing van mijn foto's. Daaronder zitten andere lagen. Ik schrik er ook niet voor terug om zelf fictieve Abu Ghraibbeelden te maken. Een Britse krant heeft trouwens al eens uitgekapt met beelden van nieuwe mishandelingen, deze keer door Britten, die fake bleken te zijn. De realiteit is soms gekker dan je eigen fantasie. Met mijn beelden wil ik ook de explosieve groei van de *celebrity culture* aan de kaak stellen. Het is een fenomeen van de laatste vijf jaar dat gelijkloopt met de opkomst van de middenklasse."

Waar zie jij een verband tussen de middenklasse en Madonna die belegerd wordt door paparazzi?

"Het klassenonderscheid is vervaagd, iedereen hoort min of meer bij de middenklasse vandaag. Een arbeiderskind kan, als het goed op

school is, de nieuwe Richard Branson worden, of als het artistiek is de nieuwe Tracey Emin. Kortom, sinds iedereen middenklasse kan worden, kan ook iedereen beroemd worden. Om iemand te zijn. Het baart mij zorgen, die celebritycultus waar geen rem op lijkt te staan.

Dat tabloidbeelden ook zo gesmaakt worden door de middenklasse, heeft alles te maken met hun stille wens om beroemd te worden. Neem nu Posh en Becks: Posh komt uit Goff's Oak, godbetert. Als zo iemand het kan maken, dan kan toch iedereen het? Ik zit nu

Ik baseer met op het imago van een bepaalde ster, om daar dan verder over te fantaseren

in LA, als ik zie hoeveel nieuwe celebritybladen er hier op de markt zijn... het is onwaarschijnlijk."

Je kunt er wel kritiek op hebben, maar je werkt er zelf aan mee.

"Mijn stem is een tegenstem. Ik zou nooit een paparazzo willen zijn, ik verwerp de manier waarop ze werken. Diana wat extra jennen zodat ze begint te wenen, omdat tranenfoto's meer geld opleveren. Gruwelijk vind ik dat. Op YouTube kan je moorden bekijken. Mensen moorden omdat ze dan gezien worden, omdat dat hen boven de massa uit tilt. Dat gaat ook een van mijn volgende projecten zijn, filmpjes maken voor YouTube. Ik wil foto en film ontmaskeren als media die de waarheid tonen. Ik toon de realiteit, niet de waarheid."

Geruïneerd

Een kunstcriticus noemde je 'the ultimate impressionist'. Ben jij de nieuwe Monet?

"Ik snap wel wat ze daarmee bedoelen. Net als bij Monet zijn mijn beelden geen scherpe weergave van de realiteit, er zitten nogal wat

korrels en puntjes in, net zoals bij zijn schilderijen. Het punt dat ik maak, is ook het punt dat hij maakte: een beeld is alleen maar een weergave van de realiteit."

Spreek jij ooit af met de echte David en Victoria Beckham?

"Nee, dank u. Als ik met de lookalikes van David en Victoria op stap ben, dan loopt er binnen de kortste keren een menigte mensen achter ons aan die mij uit de weg duwen om de Beckhams aan te kunnen raken. En je kan wel zeggen dat het niet de echte zijn, maar dat maakt die mensen niks uit. 'David, een handtekening, Victoria, mag ik op de foto met jou...' Het strafste was wel toen ik met de lookalike van Richard Gere had afgesproken op restaurant. Toen heeft de manager mij buitengegoid. 'Mevrouw', zei hij, 'wil u alstublieft ophouden om meneer Gere lastig te vallen met uw gepraat en aan een andere tafel gaan zitten?' Dan vroeg hij aan 'Gere': 'Of kent u deze mevrouw?' Die speelde het spelletje mee en schudde van neen. Ik vloog buiten.

Toen ik met diezelfde 'Gere' eens afsprak in een bar was het nog erger. Er kwamen een paar meisjes naar me toe, ze vroegen of het stoorde als ze erbij kwamen zitten. Ik had nog maar net ja geknikt en ze kropen al op zijn schoot, lieten hun borsten zien, belden hun vriendinnen: 'You must come, Richard Gere is here, I'm sitting on his lap.' Die vrouwen zouden zo met hem naar bed gaan, alleen om te kunnen zeggen dat ze met Richard Gere geslapen hebben."

Best een leuk leven, lookalike zijn van Beckham of Gere.

"Dat weet ik nog zo niet. De enige reden waarom iemand je wil, is omdat ze denken dat je iemand anders bent. Voor de Kate Moss-lookalike heeft het haar carrière geruïneerd. Dat meisje was ook model, maar omdat ze een flauwere versie van Moss leek, wou niemand haar nog hebben."

Lijk jij eigenlijk op een bekend iemand?

"Nee. Ik lijk alleen op Alison Jackson." ■